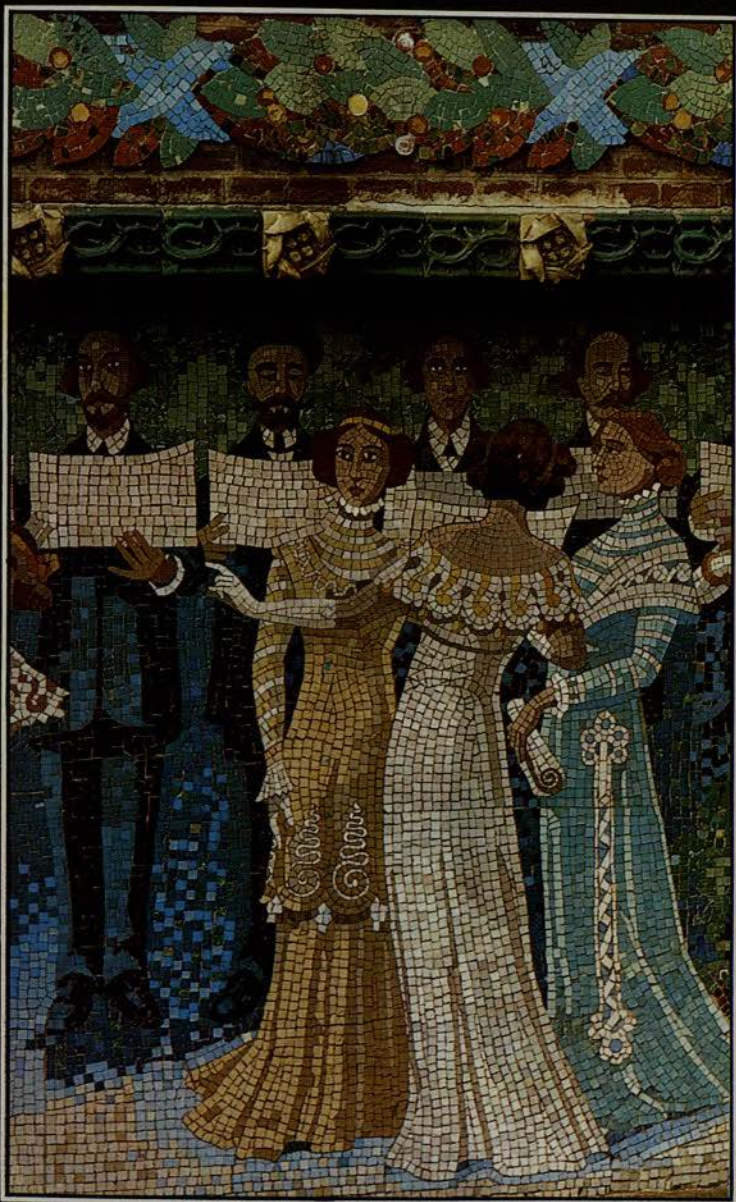

guida musical 1971|72

BANCA CATALANA

Voluntat de renovació i de servei

OFICINA DE CANVIS: ESTACIO MARITIMA EST I PONENT • APARCAMENT

CAIXA-BUSTIA PERMANENT

AUTOBANC • SERVEI ESTRANGER • TALONARIS CONTINUS

BARCELONA; Oficina Central: Passeig de Gràcia, 84

Agència Gran Via: Avda. José Antonio, 615

Agència Sants: Sant Medir, 2

EL PALAU, SIGNE CULTURAL DE CATALUNYA

Hi ha dues cares d'arquitectura —la verbal (interpretació) i la formal (creació)— les quals reflecteixen la idiosincràsia d'una època. Ambdues poden anar separades i poden anar també juntes. La creació és, en part, filla de la crítica. De totes maneres, quan nosaltres observem i ensems critiqueu un edifici hauríem d'estar al corrent dels problemes que ha hagut d'afrontar l'arquitecte, per així jutjar millor la solució per ell donada. Seria un equívoc pensar que els problemes que l'arquitectura ha hagut de solucionar són únicament de tipus distributiu i constructiu. Aquests existeixen i són molt importants, però el paper més important de l'arquitectura envers la societat va molt més enllà dels simples problemes tècnics, està d'acord amb la intensitat de la vivència interna de la cultura en què es troba submergida, amb les seves condicions i amb les seves aspiracions. Això normalment es manifesta d'una manera formal en els valors socio-culturals i àdhuc polítics, units a la moda i a l'estil. L'arquitecte crea els seus edificis manipulant ensems moda i estil per crear en petita escala un nou univers que presenti una fresca imatge i un novell sentit a tots aquells que han de veure i utilitzar l'edifici.

Això no ofereix sempre una comoditat. Sovint sembla estrany, xoca i fins pot arribar a semblar lleig. La interpretació d'un edifici, com la moda, canvia amb els temps. Generalment ha de passar un cert temps perquè un bon treball d'arquitectura arribi a ser comprès tal com el seu creador desitja.

El Palau de la Música Catalana ha tardat 60 anys a ser reconegut com una obra arquitectònica important. Per què? ens podem preguntar, especialment tenint en compte que tothom, dintre i fora de Barcelona, ha reconegut Antoni Gaudí. La resposta probablement ens la dona la història. Potser nosaltres no interpretàvem o interpretàvem malament Gaudí, perquè de Gaudí sols teníem notícia de la seva persona. És difícil d'associar gent ordinària i els esdeveniments normals amb la figura d'un geni.

En una paraula: la quasi «adoració» de Gaudí ha estat un mal servei a la interpretació pròpia de la importància de la resposta artística al Renaixement Català. Potser nosaltres podem donar pas a una crítica més exacta del Modernisme a través d'un estudi detallat i una observació més minuciosa dels treballs de notables arquitectes com Domènech i Montaner, Puig i Cadafalch, Jujol, Masó, Berenguer, Rubió, Granell, Raspall, etc... El Modernisme, (considerat un estil **modern** un **art nou**) que va trencar el renaixement dels estils històrics va durar 40 anys a Barcelona, fins a la declaració de la primera guerra europea l'any 1914. No obstant això va continuar molt temps després fora de Barcelona fins els anys 30.

Amb el creixement d'una nova societat comercial i industrial, el patronatge cultural a mitjan del segle XIX passà de mans de l'aristocràcia a la més vulgar dels nous industrials i fabricants que utilitzaven com a únic recurs per a manifestar els seus propis gustos, les grans exhibicions internacionals. Aquest impacte no va ser acceptat pels membres més sensibles d'aquesta nova societat. Alguns ho evitaren tornant als arcaïcs confortos de la natura que va sorgir del moviment romàntic estètic amb els seus equips de l'exòtica cultura oriental, artesanía medieval i misticisme religiós. Els homes es deixaren llargues barbes i les dones esdevingueren fràgils i morien en gran part de melangia. Altres, dedicats a la ciència i a l'esport, s'ocupaven de la instauració d'una nova tecnologia pel triomf d'un humanisme racional. Llurs seguidors reformaren les lleis i anaven en bicicleta i jugaven a tennis i es banyaven al mar.

A principis de segle, a Europa i a Amèrica del Nord l'arquitectura responia a les dues tendències, totes dues experimentant amb els millors límits permesos pels nous materials i per les noves tècniques i investigant noves teories de forma, proporció i decoració per un estudi més detallat de les lleis de la natura. Com a resultat, tenim alhora nous edificis industrials i espectaculars obres

d'enginyeria, juntament amb una gran riquesa de decoració fonamentada en formes fàcilment reconegudes per ser tretes de la natura. Això va copsar la imaginació del poble. Però tenint en compte que en altres països aquesta resposta artística era limitada a una petita èlite cultural, a conseqüència de les despeses i necessitats d'identificació personal, a Catalunya aquest nou estil esdevingué el símbol patriòtic del renaixement d'una gent independent. Devers l'any 1904, la gent i l'estil eren prou madurs, segurs i convençuts d'ells mateixos per a exigir un símbol total. L'Orfeó Català fou l'oportunitat quan es decidí construir el seu nou local social.

A l'edat de 54 anys Lluís Domènech i Montaner, director de l'Escola d'Arquitectura (Premi de l'Ajuntament per la «Fonda España» i arquitecte del nou Hospital de Sant Pau), primer president de la «Lliga de Catalunya» que presencià la fundació de l'Orfeó al 1891 (que com a President de la «Unió Catalanista» juntament amb el seu secretari Prat de la Riba havien motivat les famoses «Bases de Manresa» l'any 1892), i president de l'«Ateneo Barcelonés», Domènech era el natural catalitzador necessari per a dur a terme l'objecte de construir un monument que servís per a simbolitzar públicament tot aquest modernisme patriòtic de Catalunya. Si nosaltres entenem que estil és el coherent llenguatge de moda i el seu sistema simbòlic, llavors l'estil del Palau de la Música Catalana ens mostrarà molt sobre les realitats i aspiracions que es vivien durant la primera dècada del segle. Els arcs «tudor» i decoracions florals responen al romàntic desig de buscar en la història i la natura no-

ves bases per a un nou estil, l'ús de ceràmiques, vidres de colors i ferro responen a un desig de retornar el paper de l'artista en la indústria, l'ús d'una estructura metàl·lica, parets de vidre i la forma de l'edifici responen al desig de desenvolupar les noves tècniques de la tecnologia d'estructures, il·luminació, ventilació i acústica, d'aquesta manera l'estil relaciona aquests elements entre cadascun, enlloc que hi siguin justament aplicats.

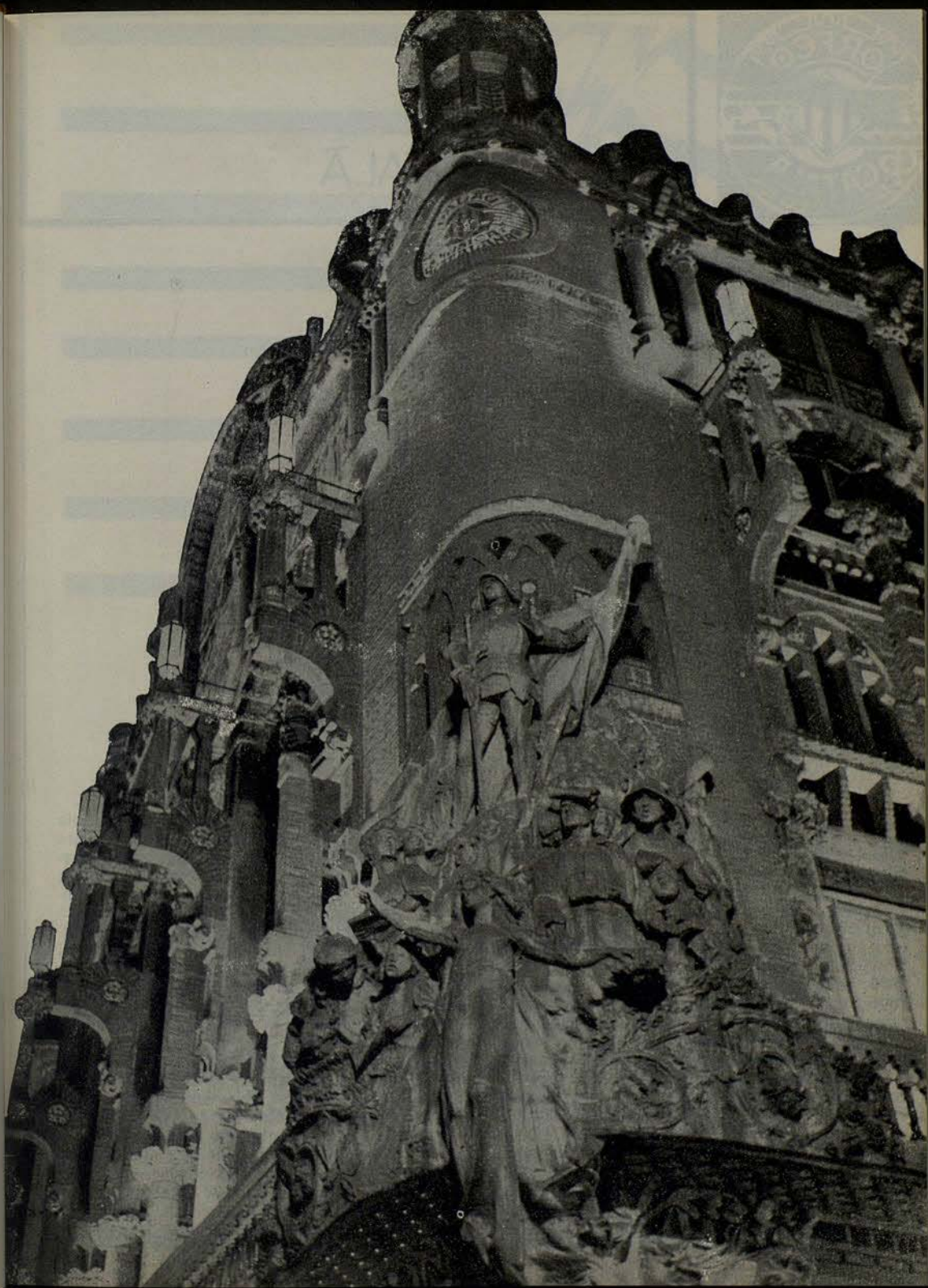
El Palau de la Música Catalana es pot valorar ara, 60 anys després, essent no solament la culminació d'un estil nacional, sinó el recull crític d'elements d'una arquitectura transitòria que era la precursora de la d'estil modern, reconeguda més tard com a racionalista. Però, a part de tot això, els elements estables comuns a tots els llenguatges d'arquitectura, són sempre presents. En mencionarem algun: la continuïtat de les dues façanes, l'intercanvi de les escales gran i petita, l'alternativa d'estàtics i dinàmics espais i la fluïdesa de moviments a través d'ells, tot introduint sorpresa més que xoc, el control de la repetició de temes decoratius i la seva transició d'una banda a l'altra de l'edifici, la modulació estructural, i, finalment, però no el menys important, l'habilitat de crear espais ordenats en un enxubat racó de la ciutat.

Podem aprendre molt sobre l'art de l'Arquitectura i una mica de la història de la nostra ciutat si no ens acontentem solament a mirar les formes externes i pensem en tot el que és i representa per a tots nosaltres el «nostre» Palau de la Música Catalana.

DAVID MACKAY

EL PALAU, MONUMENT HISTORICO - ARTISTIC

El dia 19 de novembre passat, el Palau de la Música Catalana era declarat monument històric-artístic. Amb aquesta declaració l'obra mestra de Domènech i Montaner i edifici cabdal del modernisme català, ha pres nova actualitat. Els seus valors arquitectònics s'uneixen a la trajectòria i vigència culturals, com a seu de l'Orfeó Català i centre de la vida musical del país. L'assentiment col·lectiu pren consciència de la decisiva significació que representa el Palau de la Música Catalana.

ORFEÓ CATALÀ

- En ocasió d'haver estat declarat Monument Històrico-Artístic d'Interès Nacional el Palau de la Música Catalana, la Junta Directiva de l'Orfeó Català s'adreça als seus socis i els diu:

Voldríem, amb aquest motiu, dedicar un record d'homenatge als arquitectes, artistes i artesans que projectaren i construïren el nostre Casal; a la Junta Directiva que del 1905 al 1908, amb decisió i esforç, féu possible l'obra; a tots els socis i entitats que amb les seves aportacions la finançaren; als fundadors directors, professors i cantaires que amb entusiasme i dedicació en justificaren la necessitat; i a tots els qui d'una o altra forma contribuïren a fer possible aquest Palau, avui convertit en Monument Artístic Nacional.

Voldríem que els que ara són socis de l'Orfeó Català, tinguessin la satisfacció de ser part activa de la nostra entitat, i prenent exemple dels nostres predecessors, sentissin la responsabilitat que els afecta, el goig de la continuïtat i l'anhel d'un constant millorament.

Voldríem, encara, que aquests sentiments els compartissin tots els artistes que amb llurs representacions honoren el Palau, tots els assistents a les audicions que s'hi donen, i tots els que estimen les nostres arts; i els compartissin també les Corporacions Oficials i les entitats artístiques de Barcelona, considerant que si el Palau és, en realitat, seu i casal de l'Orfeó Català, i patrimoni seu preadíssim, ha estat, és i serà també tresor espiritual i artístic de tota la ciutat. Barcelona, 22 de novembre del 1971. LA JUNTA DIRECTIVA.

- El dia 7 de desembre es complí el trentè aniversari de la mort del mestre Lluís Millet, fundador i primer director de l'Orfeó Català el record del qual perdura i viu permanentment entre el nostre poble. En aquesta ocasió, fou celebrada una missa, en sufragi de la seva ànima i de la de tots els professors traspassats, a l'església de Sant Felip Neri; l'Orfeó hi cantà unes composicions religioses del mestre.

**ROYALE
AMBREE**

AGUA DE COLONIA

famosa desde 1919

LEGRAIN

PARIS

TRADICIONALS CONCERTS DE SANT ESTEVE I CAP D'ANY

PROGRAMA:

I

El cant de la Senyera	LL. MILLET
Jesuset	LL. MILLET
Maria i Josep (popular catalana).	F. PUJOL
Fum, fum, fum (popular catalana)	F. PUJOL
Oh, bell avet! (popular alemanya)	J. CANTELOUBE
El primer jorn de Nadal (popular de Gran Bretanya)	J. CANTELOUBE
A Betlem canten les glòries (popular catalana)	J. J. LLONGUERES
Au, campaner, prou mandrejar!	F. PUJOL
Oh, bon Nadal! (de "La llegenda d'una flor")	J. J. LLONGUERES

II

Non, non (popular alemanya).	M. OLTRA
Cançó de bressol	W. A. MOZART
Farem un pessebre	A. CABANÉ

Noi solista: Daniel Rosés (soprano)

SECCIÓ DE NOIS I NOIES (Dir.: J. LÓPEZ ESPARBÉ)

Himne de lloança (de la "Missa inspirada en dos temes populars catalans de Nadal").	LL. M. ^a MILLET
Cançoneta humil de mitja nit (1. ^a audició)	M. BLANCAFORT
Cançó de Nadal	F. PUJOL
Pessebre (de "Cantata Catalana") (1. ^a audició)	A. PEREZ SIMÓ
Jesús i Sant Joan (idil.li)	A. VIVES
El cant dels ocells (popular catalana)	LL. MILLET
Oratori de Nadal (Corals)	J. S. BACH

Núm. 12 "Encén albadà mil colors"

» 33 "Nit i dia et vull tenir"

» 35 "Cantem sens fi"

Glòria a Déu (de l'oratori "El Pessebre")	P. CASALS
---	-----------

M.ª ROSA VALLS I REGINA D'ANDRÉS, sopranos
Acompanyaments: JOSEP M.ª ROMA I ADOLF CABANÉ

Director: LLUÍS M.ª MILLET

Diumenge, 26 de desembre 1971, a les 18.15 h. — Dissabte, 1 de gener 1972, a les 18.15 h.

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

CONFITERIA BOMBONERIA

Foix
de **Sarrià**

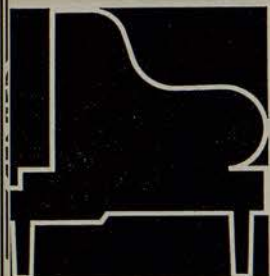
Casa fundada el 1886

*...per mitjà del seu servei de tramesa
de paquets per avió, envia les seves especialitats
nadalenques arreu del món.*

Major de Sarrià, 57
Tel. 203 07 14

Pl. Duc de Gandia, 9 i 10
Tel. 203 04 73

LOS CONCIERTOS

• **FORUM MUSICAL.** — Fiel a su línea de alta exigencia artística, Forum Musical presenta esta noche (10 diciembre) una pianista excepcional: Irina Ermakova. Galardonada con los más importantes premios internacionales, sus actuaciones y recitales constituyen en cuantas partes actúa auténticos acontecimientos artísticos. Su presentación en el Palau —que es a la vez su primera actuación en España— constituirá, con toda seguridad, una rotunda ratificación de su reconocido prestigio artístico.

• **ORQUESTA CIUDAD DE BARCELONA.** — Después de los memorables conciertos de la Orquesta Ciudad de Barcelona dirigida por Sergiu Celibidache (conciertos que han marcado un profundo surco en nuestra conciencia musical), otro importantísimo y prestigioso director —Carl Meller— asumirá la dirección de nuestro conjunto sinfónico en las próximas audiciones (días 18 y 19 de diciembre). Ya en la temporada anterior este famoso director húngaro triunfó plenamente en nuestra ciudad con un programa Mozart. En su nueva e inmediata actuación dirigirá obras de Mozart (Sinfonía núm. 1), Schubert (Sinfonía núm. 1) y Beethoven (Sinfonía núm. uno).

• **PATRONATO PRO MUSICA.** — En 1961 Pro Música presentó en España al excepcional pianista Gyorgy Cziffra; en 1962 y 1964 posibilitó nuevas actuaciones de este legendario intérprete, que constituyeron triunfos clamorosos y multitudinarios. Y ahora, en el momento culminante en la vida artística de Cziffra, Patronato Pro Música siente de nuevo el noble orgullo de ofrecer al público melomano barcelonés el arte y la técnica incomparable de uno de los más grandes artis-

tas de nuestra época. El programa, integrado exclusivamente por obras de Chopin y Liszt, permitirá a los aficionados musicales admirar el inimitable estilo y profunda musicalidad de este pianista singular: Cziffra. Su recital en el Palau el sábado día 18 promete ser uno de los más importantes hitos de la presente temporada.

• **CORAL SANT JORDI.** — En el Palau de la Música, la Coral Sant Jordi, el Grup Llevant, l'Esquix y l'Espurna celebrarán, el domingo día 19, su ya tradicional «Concert de Nadal» en el que también colaborarán la soprano Montserrat Alavedra, la contralto Montserrat Martorell y dos pequeños conjuntos instrumentales de cámara. En el programa, y junto a obras de Bach, Spitta, Kodály y diversas «nadales» tradicionales, destaca el «Magnificat» de Vivaldi y los estrenos en nuestra ciudad de la cantata de Telemann «Un Nen ens ha nascut» y de la cantata infantil de G. Kretschmar «Mira, un Rei ve cap a tu...».

• **ORFEO CATALA.** — Como cada año, l'Orfeó Català celebrará su tradicional «Concert de St. Esteve». Esta anual manifestación de nuestra primera entidad coral, que se inició en el año 1913 y se ha mantenido sin interrupción desde entonces (excepto en los años 1936-1946), trasciende ampliamente su valor estrictamente musical hasta llegar a ser algo consubstancial con la viva tradición de los días navideños. Bajo la dirección de Lluís M. Millet, l'Orfeó cantará una selección de «nadales» armonizadas y diversas composiciones originales, fragmentos de l'«Oratori de Nadal» de J. S. Bach y d'«El Pessebre» de Pau Casals. Intervendrá, también, en esta audición la Secció de Nois i Noies de l'Orfeó dirigida por J. López Esparbé.

**CORAL
SANT JORDI**

L'ESQUITX

L'ESPURNA

GRUP LLEVANT

TRADICIONAL CONCERT DE NADAL

amb la col·laboració de
MONTSERRAT ALAVEDRA i MONTSERRAT MARTORELL
conjunts instrumentals, i del públic

- **OBRES NADALENQUES** de Bach, Spitta i Kodaly
- **MAGNIFICAT**, de Vivaldi
- **UN NEN ENS HA NASCUT...**, de Telemann
Cantata de Nadal - Estrena a Barcelona
- **MIRA, UN REI VE...**, de Kretzschmar
Cantata infantil - Estrena a Barcelona
- **NADALES TRADICIONALS CATALANES**

Diumenge, 19 de desembre de 1971, a les 18,15 h.

PALAU DE LA MUSICA CATALANA

SERGIU CELIBIDACHE

Feia dies que treballàvem amb ell. Hi hem après moltes coses, i n'hem descobertes de noves, amagades dins de tot d'una partitura. Ell sap fer-les arribar d'una manera natural, amb tota mena de detalls, d'explicacions del perquè i del perquè no. Podria contar petites anècdotes, ocorregudes durant els assaigs, en converses, mentre descansem una mica; però és la seva personalitat, tan acusada, tan complexa, em sembla a mi, almenys, allò que em mou a demanar-li uns moments de conversa particular.

Durant un dels assaigs amb l'Orquestra de la Ciutat, i mentre ens deixa reposar (mai no permet que ningú s'escoti o es fatigui massa), el segueixo fins a la saleta de descans que hi ha al costat de l'escenari. S'asseu relaxat; s'eixuga la suor que li mulla la cara i resta amb el mocador a la mà, mirant-me, esperant... Aviat, però, s'adona que, de periodista, res de res! I això em complau, la veritat...

Ben sincerament li dic:

—Com que jo he après tantes coses mentre vostè ens dirigeix, se m'acut, per exemple, que m'agradaria saber si es considera més director que mestre; música, així a seques...

No em deixa acabar. Somriu i respon:

—No em sento res... Faig música perquè m'agrada, lliurement. No com a ofici, encara que hagi de treballar d'una manera que, per mi, és comercialitzar una mica massa la Música, que ja ho està molt!

El seu esguard s'entristeix...

—He de fer música perquè sense ella no podria viure. He de fer-la en les més correctes condicions, encara que aquestes condicions canviïn sempre, segons els intèrprets que tinc davant, segons les possibilitats d'aquest intèrprets, segons... en fi, segons moltes coses. Però busco i procuro trobar la mesura de les forces, que canvien en cada ocasió, i fins i tot de vegades, amb un mateix grup, en uns instants. Es tan susceptible de fer-se malbé, la Música!

Torna a eixugar-se la suor. Inspira aire profundament...

—El més important, per a mi, és identificar-me amb l'obra, amb el compositor, amb tot l'ambient que aquest hi ha comunicat, i aconseguir que es creï una autèntica comunicació entre l'obra i el públic. És difícil,

certament, i requereix molta atenció. Però, si es treballa honradament, amb serietat, tots podem arribar-hi.

—Dedica la major part del temps a fer quelcom fix?

—Desgraciadament, no. Els cursos que arribo a donar al llarg de l'any, els concerts que dirigeixo, no puc dir que siguin, sobre tot els primers, amb caràcter fix, perquè els segons, depenen dels contractes. No hi ha prou interès! I per tant, no poden ésser donats amb regularitat cada any. Volto molt... i em desespera veure que es fa tanta música, sense amor... sense autèntic amor... Sortiria tant més bé...!

Hi ha altres persones que hi volen parlar. Un director d'aquesta humanitat, d'aquesta categoria, no passa sovint. El deixo, prenc la meua partitura i, bo i esperant reemprendre l'assaig, penso en tot el que m'ha dit, en tot el que al llarg d'uns dies de treball conjunt, dur, però interessantíssim, ens ha comunicat. En tot el que m'ha fet descobrir: en com sempre ens ha donat explicacions del perquè volia un determinat passatge amb tal o tal intensitat o timbre, de dinàmica, del que sigui... Mai, la genialitat no s'ha quedat encastellada; sempre l'ha posada al servei d'ensenyar-nos a comprendre millor l'obra, l'autor, l'ambient que tota ella respira. Això mateix, ho deu haver fet amb els instrumentistes, i al llarg d'obres molt diverses com les que ha dirigit en els dos concerts que s'han celebrat a Barcelona.

Encara que la música estigui «massa comercialitzada», com ell diu, hi ha coses que no tenen preu i, per tant, no es poden pagar mai... Ser un bon MESTRE, per exemple... Tenir una paraula amable quan una cosa està ben feta, i... una de no tant quan aquesta cosa no surt bé, per manca d'atenció, de compenetració. Això és també ser mestre... I ensenyar a fer-ho millor.

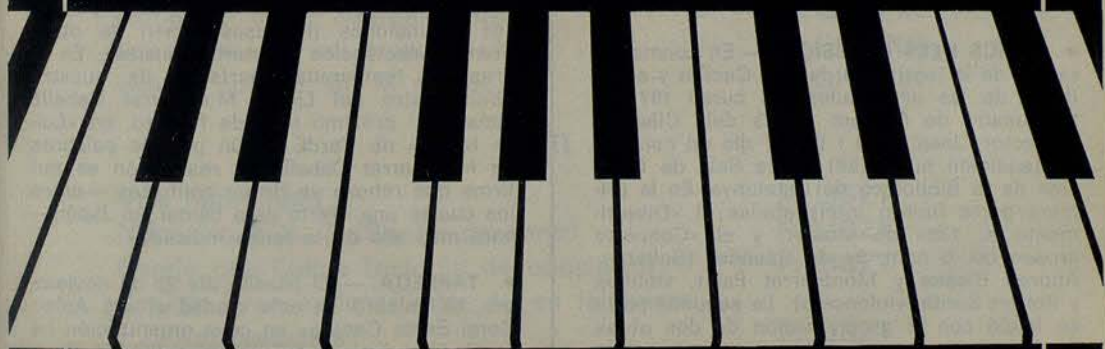
Molts de nosaltres, recordarem sempre que, amb els freds d'aquest novembre del 1971, Sergiu Celibidache va ser a Barcelona 15 dies, fent-nos comprendre tot el que hi havia dins d'unes obres, diverses, com el viure i les persones.

Ofrecemos
al público musical,
la nueva instalación de
nuestro establecimiento
donde hallará pianos,
armoniums, organos,
guitarras e instrumentos.

Sala de estudio y ensayo.

Asesoramiento técnico.

JORQUERA PIANOS

exposición y venta: talleres:

AVDA. CATEDRAL, 10 • COPONS, 2 • TEL. 222 77 74 • BARCELONA • 2

NOTICIAS Y COMENTARIOS

● **BARCELONA.** — En la «Sala Granados» del Hotel Manila de nuestra ciudad se ha celebrado, del 1 a 7 de diciembre, el «I Curso Internacional de Interpretación Musical». El **Curso de ópera italiana** estuvo a cargo del famoso barítono Gino Bechi el repertorio practicado comprendía obras de Rossini, Donizetti, Bellini y Verdi. El **Curso de música española** fue profesado por nuestra eximia Conxita Badia sobre un amplio repertorio que comprendía desde Pedrell hasta compositores de nuestros días.

● **AMICS DELS CLASSICS.** — En conmemoración de la festividad de Sta. Cecília y como inicio de las actividades del curso 1971-72, l'Orquestra de Cambra Amics dels Clàssics (Director: Joan Palet i Ibars) dio un concierto (audición núm. 459) en la Sala de Ciències de la Biblioteca de Catalunya. En la primera parte fueron interpretadas el «Divertimento K. 136» de Mozart, y el «Concerto grosso op. 6 núm. 9» de Haendel (Solistas: Andreu Biosca y Montserrat Palet, violines y Robert Sardà, violoncelo). La segunda parte se inició con la programación de dos obras en homenaje a sendos compositores catalanes recientemente fallecidos: «Miniaturas» de J. Manén y «Minuet» de J. Altisent, para finalizar con el «Concerto grosso» de R. Vaughan Williams.

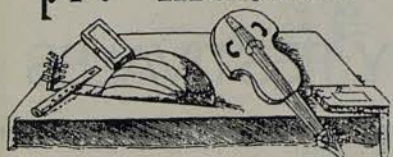
● **SABADELL.** — L'Orfeó de Sabadell celebró la festividad de Sta. Cecília con un recital a cargo de la soprano Regina de Andrés y el barítono Josep M.ª Pla, acompañados al piano por Adolf Cabané (director de l'Orfeó de Sabadell) y Dolors Vidal de Chopitea. Josep M.ª Pla ocupó la segunda parte del programa con obras de Beethoven, Granados, Vives y Verdi. Regina de Andrés —que inició la velada con obras de Mendelssohn, Schubert, Beethoven, Strauss, Morera, Pau Casals y Lluís Millet—

cerró la sesión con un ciclo de lieder de Grau de Chopitea de quien estrenó los «Poesmes IV i V» compuestos sobre la obra «Vistes al mar» de Joan Maragall.

● **MONTSERRAT CABALLE.** — La extraordinaria soprano catalana ha anunciado su intención de retirarse en 1975. Recientemente ha sido distinguida con el Gran Premio de la Academia del Disco Lírico, otorgado en París. (Con anterioridad, Montserrat Caballé había sido ya galardonada con otras importantes distinciones francesas, amén de otros premios nacionales e internacionales). En la presente temporada operística de nuestro Gran Teatro del Liceo, Montserrat Caballé actuará el próximo mes de febrero, en «Luisa Miller» de Verdi. Según propias palabras de Montserrat Caballé su resolución es tan firme que rehusa ya firmar contratos —entre los cuales una oferta para cantar en Japón— para más allá de la fecha indicada.

● **TARREGA.** — El pasado día 28 de noviembre, se celebró en esta ciudad el «8è Aplec Coral Santa Cecília» en cuya organización ha tenido una decisiva intervención l'Orfeó Nova Tàrraga. Participaron en esta nueva edición de la anual «trobada» las siguientes entidades: Agrupació Polifònica (Vilafranca), Cor Madrigal (Barcelona), Cor Montserrat (Terrassa), Coral Antics Escolans de Montserrat (Barcelona), Coral Boixerica (Tarragona), Coral Canigó (Vic), Coral Cantiga (Barcelona), Coral Catalunya (Barcelona), Coral Sant Jordi (Barcelona), Coral Sta. Cecília (Terrassa), Orfeó de les Corts (Barcelona), Orfeó Lleidatà, Orfeó Nova Tàrraga, Polifònica de Girona, Schola Cantorum (Igualada). El objeto primordial de estas «trobades» es la convivencia mútua —bajo el signo del canto coral— de «cantaires» de diversas comarcas catalanas.

pro musica

PATRONATO PRO MUSICA
DE BARCELONA

XIV Temporada Musical

EXTRAORDINARIO RECITAL DEL FAMOSO PIANISTA

GYORGY CZIFFRA

PROGRAMA:

I

6 Estudios	F. CHOPIN
4 Valses	F. CHOPIN
Polonesa en la bemol mayor "Heroica"	F. CHOPIN
Fantasia Impromptu	F. CHOPIN
Nocturno en fa sostenido mayor	F. CHOPIN
Impromptu en sol bemol mayor	F. CHOPIN
Balada núm. 4, en fa menor	F. CHOPIN

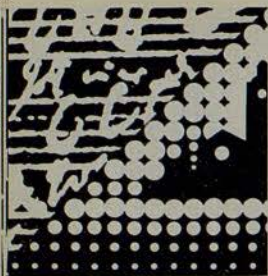
II

Vals Impromptu	F. LISZT
Nocturno núm. 3 (Sueño de amor)	F. LISZT
Ronde des Lutins (estudio de concierto)	F. LISZT
Estudio Trascendente núm. 10 en fa menor	
"Appassionata"	F. LISZT
Funerales	F. LISZT
La Campanella	PAGANINI-LISZT

Sábado, día 18 de diciembre de 1971, a las 22'30 h.

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

VENTA DE LOCALIDADES: En las taquillas del Palau de la Música Catalana de 5 a 9 de la tarde.
El día del concierto de 11 a 1 y desde las 4 de la tarde.

CONCURSOS Y FESTIVALES

• **AREZZO.** — La Asociación de Amigos de la Música de Arezzo convoca el «XX Concurso Polifónico Internacional Guido d'Arezzo» (a celebrar del 23 al 27 de agosto de 1972), reservado exclusivamente a grupos corales «amateurs».

Se establecen cinco categorías: 1.º) Para coros mixtos de no más de 40 voces ni menos de 24. 2.º) Para coros masculinos de no más de 20 voces ni menos de 12. 3.º) Para coros femeninos de no más de 20 voces ni menos de 12. 4.º) Para coros de voces blancas de no más de 30 voces ni menos de 15. 5.º) Para coros mixtos de no más de 40 voces ni menos de 24, o bien coros masculinos o femeninos de no más de 20 voces ni menos de 12. Existe, también, un apartado correspondiente a canto gregoriano.

Cada una de estas categorías comprende diversas pruebas de eliminación y clasificación. Las correspondientes a la **primera categoría** son las siguientes: 1. **Prueba eliminatoria:** Cada coro deberá interpretar como pieza obligada: «In pride of may» de Thomas Weelkes (1575-1623); como pieza de libre elección: una obra polifónica original «a cappella», a 4 o más voces, de cualquier época y escuela, preferentemente de autor del país del coro participante. Los grupos corales que superen esta fase eliminatoria pasarán a: 2. **Fase de clasificación** en la que deberán interpretar, como pieza obligada: «Passer mortuus est» de G. Francesco Malipiero; como pieza de libre elección: una composición polifónica original «a capella», a 4 o más voces, de un autor de la segunda mitad del siglo XIX.

La **segunda categoría** comprende: 1. **Prueba eliminatoria:** Cada coro deberá interpretar, como pieza obligada, «Dominus non sum dignus» de T. L. de Victoria; como pieza de

libre elección: una composición polifónica original «a capella» a 3 o más voces, de cualquier época y escuela. 2. **Fase de clasificación:** Los coros que hayan superado la prueba anterior, deberán interpretar, como pieza obligada: «Seconda, Terza e Quarta» de las «Petites Prières de Saint François d'Assise» de Francis Poulenc; como pieza de libre elección: una composición polifónica original «a cappella», a 3 o más voces, de autor de la segunda mitad del siglo XIX.

En el apartado de canto gregoriano (exento de prueba eliminatoria) podrán participar indistintamente todos los coros inscritos al Concurso, siendo obligatoria la interpretación de dos de las obras a tal efecto reseñadas en la convocatoria.

Cada coro no podrá participar en más de tres categorías.

En lo que se refiere a las piezas de libre elección, los coros inscritos deberán indicar en la hoja de inscripción las cuatro obras que interpretarán (las correspondientes a la fase eliminatoria y a la fase de clasificación); su duración no superará los seis minutos ni deberá ser tampoco inferior a los tres.

Las partituras de las piezas obligadas podrán solicitarse directamente a la Asociación de Amigos de la Música (Arezzo).

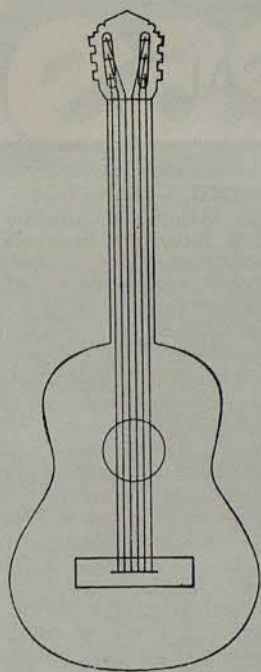
Los premios a adjudicar son los siguientes:

Primera categoría: 1.º 500.000 L.; 2.º 300.000 L.; 3.º, 200.000 L. **Segunda y tercera categoría:**

1.º, 300.000 L.; 2.º, 200.000 L.; 3.º 150.000 L.

Cuarta categoría: 1.º, 150.000 L.; 2.º 100.000 L.; 3.º, 70.000 L. **Quinta categoría:** 1.º, 200.000 L.; 2.º, 150.000 L.; 3.º, 100.000 L.

Para toda clase de detalles y solicitud de inscripciones, dirigirse a: «Associazione Amici della Musica», Piazza Grande, 6 — 52100 Arezzo (Italia).

taurus

• GUITARRAS *Lutherie*

PASEO DEL MONTE, 26

TELEFONO 213 32 97

BARCELONA - 12 (España)

Manufacture of fine Handmade Concert and Flamenco Guitars
De venta en todos los establecimientos del ramo

VIDA MUSICAL

• **NUEVA YORK.** — La soprano Victoria de los Angeles y la pianista Alicia de Larrocha ofrecieron un recital de canciones españolas en el «Hunter College» de esta capital. Esta era la primera vez que ambas artistas actuaban juntas en un recital. El público —que llenaba totalmente la sala— obtuvo, con sus insistentes aplausos, la prolongación de esta memorable actuación con diversas obras fuera de programa. Asimismo, la crítica ha dedicado elogios unánimes y superlativos al arte de nuestra dos grandes artistas.

• **ARGENTINA.** — En la ciudad de Alta Gracia, provincia de Córdoba, donde pasó los últimos años de su vida Manuel de Falla, se celebraron diversos actos de homenaje a la memoria del compositor con motivo de cumplirse el veinticinco aniversario de su fallecimiento. Las autoridades municipales organizaron conciertos y conferencias con adhesión de centros culturales hispano-argentinos, realizándose el acto central de homenaje al compositor gaditano ante el monumento al mismo, sito en el parque «Sarmiento». En la capital, Buenos Aires, y en otras ciudades del país se llevarán a cabo, también, actos diversos de enaltecimiento y recuerdo al músico insigne.

• **MEJICO.** — En el teatro de las Bellas Artes, de Méjico, la Orquesta Sinfónica de la Radio y Televisión Española, dirigida por el maestro Odón Alonso, dio el último de los conciertos celebrados en su extensa gira artística por Estados Unidos y Méjico. El programa de esta última audición estaba integrado por obras de A. Soler («Tres Sonatas», orquestadas por Ernesto Halffter), Tchaikowsky («Concierto núm. 1 en si bemol») y Dvorak («Sinfonía del Nuevo Mundo»).

El balance de esta larga gira artística no ha podido ser más positivo y alentador; el unánime elogio de la crítica especializada, el interés del público que ha llenado siempre los teatros estadounidenses y mejicanos, los comentarios en el ambiente musical, señalan la presencia de la Orquesta de la RTVE como un auténtico acontecimiento artístico que ha logrado, con la mayor eficacia, la proyección internacional de este conjunto sinfónico español.

• **BUENOS AIRES.** — Los periódicos argentinos han dedicado extensos espacios informativos a la figura de Amadeu Vives, al cumplirse el centenario de su nacimiento. Situándola en su justo encuadre cronológico y estético, numerosísimos comentarios han hecho revivir la memoria de aquella gran personalidad musical que revitalizó y dio nueva pujanza al teatro lírico español.

ENCARA ASSAIG I UN CONTE

per MIQUEL SAPERAS

— *Emotives i apassionades evocacions sobre músics, escultors, ceramistes, escriptors...*

— *Una reivindicació del valor del nostres homes i de les nostres institucions...*

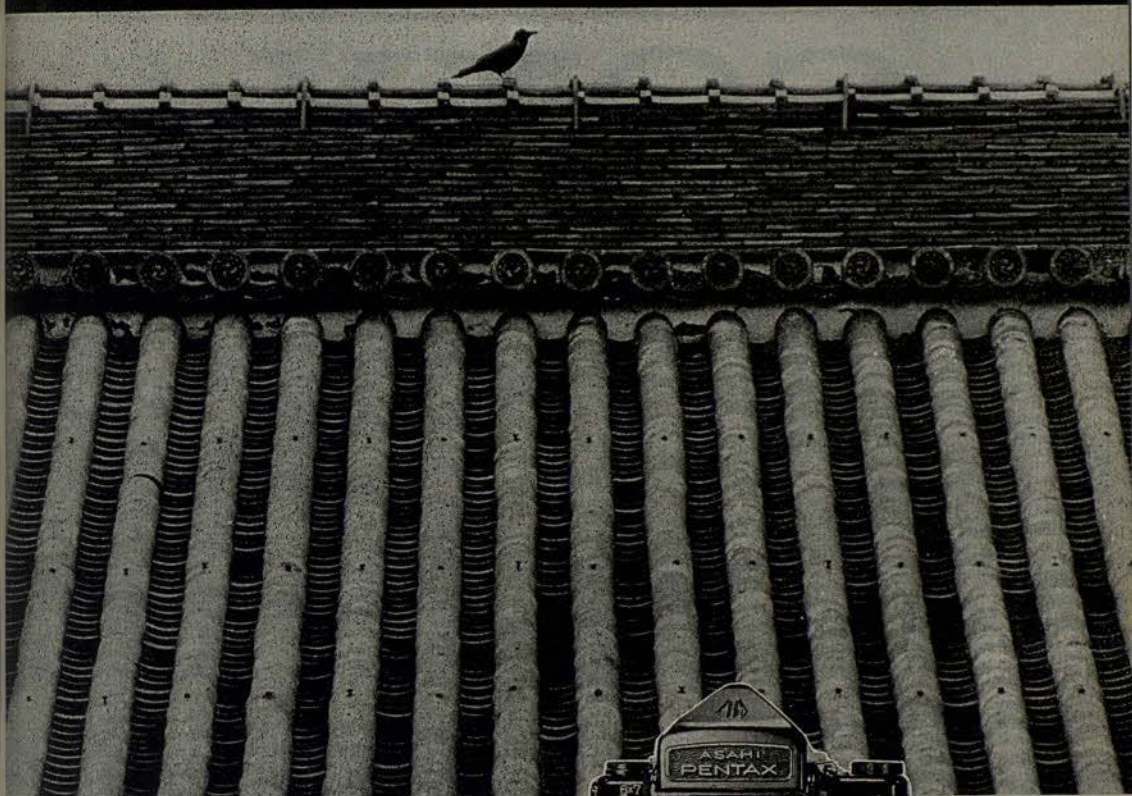
EL TROBAREU A TOTES LES LLIBRERIES

Preu de venda: 200 pessetes

EDITAT per: Josep Porter, llibreter — DISTRIBUÏT per: L'Arc de Berà, S. A.

ASAHI PENTAX... la cámara más vendida del mundo.

Reason #45

Porque la imagen que refleja el visor Pentax, supera la misma realidad que ven sus ojos.

Con los 25 objetivos intercambiables TAKUMAR, su PENTAX SPOTMATIC puede ver muchísimas más cosas que Vd. mismo.

Ofreciéndole efectos en su fotografía, que son realmente especiales. Desde dramáticas exposiciones tomadas con un "ojo de pez" de 17 mm. hasta cerrar casi completamente el ángulo, llevándolo a término con un teleobjetivo de 1000 mm. Existen más de 100 accesorios y un sistema de arrastre motor-drive.

También puede elegir la última cámara para profesional, la PENTAX 6x7 SLR de formato ideal, que forma parte del sistema Pentax.

**ASAHI
PENTAX**

representante

cineco

bori y fontestá, 11 - barcelona - t. 250 84 44

SONY

SONY

SONY

SONY

SONY

SONY

SONY

SONY

SONY

SONY

SONY

radios televisores magnetófonos magnetoscopios alta fidelidad

DISCOS

VIVES: «Doña Francisquita». Felisa Herrero, Sélca Pérez Carpio, Crisanta Blasco, Emili Vendrell, Antonio Olaizola. Director: Daniel Montorio. COLUMBIA C. 7517/18.

No podemos decir que se haya conmemorado como era debido el centenario del nacimiento de Amadeo Vives. Esta fecha, acaecida durante el pasado noviembre, era quizá un obligado pretexto para evocar la figura de este importante músico. Los escasos actos de tipo conmemorativo han sido de apático provincianismo y faltos de una auténtica toma de conciencia. Era la ocasión propicia para revalorizar en lo que cabe la figura de un compositor lírico de gran resonancia en las tres primeras décadas de nuestro siglo. Era la ocasión para hacer un estudio profundo de lo que representó un género menor, que en ausencia de una estructura musical más sólida, absorbió prácticamente lo que se ha dado en llamar teatro lírico español. ¿Y la idea de Vives de promocionar un teatro lírico catalán? ¿Y la vigencia, permanencia u olvido de este género? ¿Y la actualidad de este compositor? ¿No será que interesa muy poco, desde todos los niveles este tipo de música? Quizá el mejor homenaje a Vives haya sido la reedición fonográfica de su obra más completa: «Doña Francisquita», en la versión definitiva de su más ilustre intérprete, Emili Vendrell. Es innegable que esta reconstrucción técnica, con todas las virtudes y defectos puestos en evidencia, es de un valor absoluto. Es cierto que existen versiones muy interesantes grabadas durante los últimos años (p. e. las de Bernabé Martí, Aragall, Carlos Munguía, Kraus y Pedro Lavirgen). Pero ninguna como esta (grabada en 1930) refleja con más exactitud el estilo, carácter y ambiente de esta zarzuela en los días de su máximo esplendor. En espera de otros actos que conmemoren como es debido el centenario de Vives, la reedición de esta grabación singular, constituye el mejor homenaje al olvidado compositor de Collbató.

BRITTEN: «El eco del poeta». TCHAIKOVSKYI «Seis canciones» Galina Vishnevskaya, soprano. Mstislav Rostropovich, piano. DECCA Estereo SXL 6428.

Resulta muy reveladora una opinión del violoncelista Rostropovich acerca de la música de Britten: «Cuanto mayor me hago más me gustan las pausas, especialmente las que se dan en la música de Britten, pues resultan tan significativas como las notas mismas. En las composiciones de Britten hay pocas notas, ¡pero cuántos pensamientos y sensaciones!». Este intencionado y singular juicio puede aplicarse por entero al ciclo de canciones de Britten sobre textos del poeta ruso Pushkin.

Estas canciones para soprano son el resultado de la amistad y de la admiración común entre dos grandes músicos: el compositor inglés Benjamín Britten y el celista ruso Rostropovich. Fruto de una reunión en 1960 en el Artis's Room del Royal Festival Hall, nació una gran amistad y una admirable colaboración entre Britten y Rostropovich. El compositor después de aquel encuentro, ha escrito para Rostropovich una Sonata para violoncelo y piano, dos suites para violoncelo y finalmente el presente ciclo de canciones dedicado a la esposa del intérprete ruso, la célebre soprano Galina Vishnevskaya. Esta obra fue estrenada el 2 de diciembre de 1965 en Moscú, interpretada por Vishnevskaya y Rostropovich, quienes han hecho igualmente la presente y única grabación.

El pequeño ciclo de poemas de Pushkin adquiere en las manos de Britten un dramático ensueño, una dulce y característica melancolía, que nadie mejor que la gran soprano rusa podía traducir de forma más acertada.

El disco se completa con seis canciones de Tchaikovsky, que nos trasladan a un mundo tan diferente: el romanticismo ruso. La interpretación resulta de un primor delicioso.

A. S.

GUIA DE CONCIERTOS

FECHA	LOCAL	CONCIERTO
DICIEMBRE		
10 viernes 22,15 h.	Palau	Irina Ermakova, piano. Obras de Haydn, Schumann, Gubaydulina, Rabinovitch. (Forum Musical).
11 sábado 22,45 h.	Palau	María Dolores Pradera. Último recital.
18 sábado 19 h.	Palau	Orquesta Ciudad de Barcelona. Dir.: Carl Melles. Obras de Mozart, Schubert, Beethoven. (Patronato Orquesta Ciudad de Barcelona).
22,30 h.	Palau	Único recital Gyorgy Cziffra, piano. Programa Chopin, Liszt. (Patronato Pro Música).
19 domingo 11 h.	Palau	Orquesta Ciudad de Barcelona. Dir.: Carl Melles. Concierto matinal. Repetición del programa anterior. (Patronato Orquesta Ciudad de Barcelona).
18,15 h.	Palau	Concert de Nadal. Coral Sant Jordi. Obras de Bach, Spitta, Vivaldi, Telemann, Kretzchmar. Nadales tradicionals i populars.
20 lunes 22,30 h.	Palau	Stefan Askenase, piano. Obras de Bach, Scarlatti, Beethoven y Chopin. (Asociación de Cultura Musical).
26 domingo 18,15 h.	Palau	Orfeo Català. Tradicional concert de Sant Esteve. Dir.: Lluís M. Millet.

CINE MUSICAL

Por breves días

Del 27 de diciembre al 9 de enero de 1972.

Dos sesiones diarias: tarde 6,30 — noche 10,30 h. (excepto el día 1 por la tarde).

EL AMOR A LA VIDA (Artur Rubinstein).

Un film de François Reichenbach y Gerard Patris con la colaboración de Bernard Gavoty.

TEMPORADA 1971-72 — 10 diciembre 1971 — Núm. 7.

Edición de 5.000 ejemplares.

Editado por FORUM MUSICAL — Vía Layetana, 49, 4.º — Tel. 231 90 01-02. BARCELONA-3.

NOTAS IMPORTANTES:

- Los actos empezarán puntualmente a la hora indicada. No se permitirá la entrada del público en la sala de conciertos durante la ejecución de las obras.
- No está permitido obtener registros o grabaciones magnetofónicas de las obras programadas, así como realizar fotografías o filmes en el recinto del Palau durante la celebración de los actos.

PHILIPS

!una conquista en el mundo del sonido

conquista que le ofrece
y encontrará en

vidosa

Balmes, 339-341-343 • Telf. 212 16 00 • Barcelona/6

CABELLS SALUDABLES i ATRAIENTS

HAUGROQUINA **Floïd** HAIR TONIC

AUGMENTAREU EL VOSTRE ATRAC-
TIU, FENT RESSALTAR L'ESPLENDOR
DEL CABELL.

Haugroquina FLOID és la loció
capil·lar que regenera i activa la creixença
dels cabells, n'augmenta els naturals encisos, els suavitza
i els dona tonalitats sedoses i un perfum senyoriuol.

Demaneu Haugroquina Blava "Hair Tonic"; especial per
a cabells blancs i grisos.

